

STORA VM-FAMNEN

Stora VM-famnen var'e ja! Ett ögonblick av nästan överjordisk lycka, som kommer att leva vidare längre än de flesta andra bland VM-vinterns minnen! Tjeckernas obeskrivliga jubelutbrott när de 14 sekunder före full tid lyckades kvittera till 4-4 mot Sovjet.

■ En snöstormande februari-kväll öppnade Moder Svea stora famnen för hela världens idrottsnationer.

Den kvällen då virrvarret på TV-rutan formade en fascinerande mosaik av fantasieggande nationsnamn, som över de sju haven sökt sig fram till den silverboll, ur vilken etersportsreportagens nestor Sven Jerring i fortunaskepnad sammanförde de 16 till vad Lennart Hyland kallade »det största evenemanget alla kategorier som upplevts här i landet — världsmästerskapen i fotboll».

»Men vi hade ju olympiska spel 1912...»

Man får inte undra på att de gamla veteranerna och pionjärerna från idrottens barndom smög fram en stilla protest. För dem kan en idrottshändelse aldrig bli större än när hela Stockholm samlades kring den olympiska fest, ur vilken svensk idrotts storhet och styrka föddes. Aldrig kan de glömma en Kolehmainen, en Lemming eller en »Topsy» Lindblom. Aldrig kan de glömma hur vackert den nybyggda tegelborgen reste sig i inramningen av alla världens flaggor. Aldrig kan de glömma 1912.

Men så mycket har förändrats sedan dess. Inte bara att man nu med televisionens hjälp tar in idrotten i hemmet för miljontals människor, utan också i så oändligt många andra avseenden.

När Femte Olympiska Spelens Stadion i år som en ny fågel Fenix reste sig ur askan av en förödande brand, så var det med nya, större och ändamålsenligare läktare i modern design. Kolstybbsbanan var inte ens lika lång som när Kolehmainen vann 5.000 meter på den — nya tiders krav och mått har tvingat till en förlängning. Spjutkastningens ansats låg i en helt annan del än vid Erik Lemmings segerkast. Den röststarke häroldens pappmegafon, genom vilken »Topsys» guldmedalj i tresteg kungjordes för en jublande publik, har ersatts av en lysande, elektrisk, snabbfungerande resultatavla i jätteformat till ett värde av hundratusentals kronor.

På samma sätt har idrotten själv utvecklats. Olympiska spelen 1912 har av tidens obarmhärtiga timplag hamrats till en vacker liten minnesmedaljong från anno dazumal. VM- och EM-idrotten 1958 är däremot ett nyss anslaget ackord i utvecklingens hetsiga crescendo.

Därför hade Lennart Hyland rätt i »Stora Famnen».

■ VM-året 1958 är utan tvivel det största av alla år för svensk idrott på hemmaplan. Vår tid kan utom olympiader inte prestera större evenemang än världsmästerskap i den mest globala av idrotter, fotbollen, och europamästerskap i den mest klassiska av idrotter: fri idrott.

Något av ödets ironi ligger det

dock i att Sverige just nu råkat få famnen full av världsevemang. När vi var som starkast i guldåldern omkring 1948, gick svenska flaggor i topp på segermaster överallt på jordklotet utom i Sverige. När vi nu äntligen själva står som värddar för världen, befinner vi oss i en generationsväxling utan större möjligheter till så värst många blågula dukar, som kan veckla ut sig vid segerceremonierna.

Som en tröst för gamla hedervärda tigerhjärtan kan sägas att ett har VM-året gemensamt med olympiaåret 1912: ur det kan växa fram en ny våg av storhet, styrka och entusiasm för svensk idrott. Och då kan vi ta med jämnmot att resultatet av denna våg på nytt kommer att ge svenska flaggor på segermaster överallt på jordklotet utom i Sverige.

■ Vi upplever inte bara Sveriges intensivaste VM—EM-år. Vi upplever sannolikt också det internationellt mest laddade mästerskapsåret genom tiderna med minst 22 världsmästerskap och 5 europamästerskap i »erkända» idrotter! Av dessa går i Sverige 4 VM (fotboll, tyngdlyftning, skridsko för damer, bowling) och 2 EM (fri idrott och skridsko). Dessutom har Norden ytterligare 3 VM (ishockey i Oslo, skidor i Lahtis, skridsko i Helsingfors).

Anhopningen beror i första hand på att 1958 är ett »mitt-emellan-olympiskt» år. Nämligen mellan Cortina—Melbourne 1956 och Squaw Valley—Rom 1960. De förnuftiga internationella idrottsförbunden ser till att man har sina mästerskap just vid denna lämpliga tidpunkt. Genom fyraårsintervallerna blir det stora, sunda och verkliga mästerskap. Som i fotboll, skidor och fri idrott (som dock i likhet med simning aldrig har VM, utan bara EM).

Men det finns också oförnuftiga, som skapar inflation i titlar och medaljer. Som ishockey och skridsko med VM—EM varje vinter, vilket eliminerar varje möjlighet till en normal utveckling mot den klimax mästerskapet skall innebära. Det är så tätt på givet, att man »rycker sönder» den naturliga växt- och återhämtningsperiod, som det innebär att mellan de internationella mästerskapsproven få bygga upp med sikt mot ett på lämpligt avstånd beläget mål. I stället kommer dessa VM—EM med en trist regelbundenhet och påtvingad effektivitet, som på ett tröttsamt sätt påminner om den tidsinställda väckarklockans ringning: »Nu är det dags igen!»

Det är också därför man ganska ofta får uppleva konstlade, sportsligt missvisande VM av typen ishockey, där det ju utan att förringa Sveriges stronga VM-triumf 1957 måste sägas att ett VM utan Kanada inte är något riktigt VM.

■ Men i år i Oslo var Kanada med på ett högst påtagligt sätt. De tuffa bildäcksjobbarna från Toronto satte med skicklighet och våld tillbaka lönnlöven i

ishockeyns gyllene championkrona.

När författaren Gösta Gustaf-Janson för ett par decennier sedan präglade begreppet »Stora Famnen», var hans bok fylld av »elaka och snällaka människor».

De kanadensiska världsmästarna tillhörde kanske inte de allra snällakaste under vinterns VM, och i 10—2-slagsmålet mot Sverige verkade de mest hårdföra gangsters, men de drog ett stort tjockt streck under den gamla sanningen, att ett ishockey-VM utan Kanada är inget riktigt VM. I sina bästa stunder spelade de en ishockey, som tillhörde den yppersta som presterats på europeisk is.

Oslo fick uppleva stor världssport, men det vore att ta till överord om man påstod att den norska huvudstaden tog emot med stora famnen. Ishockeyn är ännu inte något riktigt stort spel för normmännen. Kanske detta perfekt arrangerade VM hjälpte den på väg, men alljämt är det mera lockande att »gå på ski» i Nordmarka än att stå runt den fascinerande Jordal Amfi. Gutternas förtvivlade fight undan den hotande träslaven i ishockey, tog inte tillnärmelsevis lika hårt på det norska humöret som de dystra rapporterna från VM-skidorna i Lahtis.

Och så var den VM-vintern förstörd för vinterlandet Norge.

■ Året-runt-landet Sverige kunde däremot glädjas en hel del. Först och främst naturligtvis därför att vi efter en olycklig upptakt äntligen fick skörda årets första VM-medaljer genom vinterns absolut största sensation: segern i skidstafetten och Jernbergs femmilstriumf i Lahtis och handbollslagets stronga VM-fulträff. Men också genom Tre Kronors kämpaglada insats och förnämliga placering. Med Kanada. Som smäller nästan lika högt som självaste VM-titeln i fjol. Utan Kanada.

Ett ögonblick av nästan överjordisk lycka kommer att leva vidare längre än någonting annat bland VM-vinterns minnen:

Tjockernas obeskrivliga jubelutbrott när de 14 sekunder före full tid lyckades kvittera till 4—4 mot Sovjet. Spelare stod på knä på isen med armarna uppsträckta. Andra skuttade högt på skridskorna, svängde klubborna i vild segerdans. In på planen stormade ledare och reserver från avbytarbåset. Alla möttes i en gigantisk omfamning. Hela Jordal kokade. Ögon tårades. Man fick en klump i halsen.

Detta var inte bara ett mål, om än aldrig så viktigt. Det var en sekund av stor mänsklig lycka. En sekund, i vilken nytt hopp hade tänts. En sekund, i vilken DEN STORE OCH VÄLDIGE visat sig sårbar för den lille och förtryckte.

Det var vinterns största och innerligaste VM-famn!

DET VAR

Av TORE NILSSON

■ Det var en nästan överklig syn att se en stor, stark och svettig karl stå på en segerpall och ömt krama en silverpokal till sitt bröst... kyssa den... höja den till en stolt segergeste... krama den... kyssa den igen.

Men ändock var det en så riktig slutvinjett på 1958 års världsmästerskap i ishockey. Man förstod fullständigt vad Kanadas lagkapten, den annars så tuffe men sanade backkämpen Harry Sinden och hans kamrater kände i det ögonblicket.

Att efter 10 dagar av ofta hänsynslös struggle for life, en otröligt pressande finalmatch och ett hotande nederlag vänt till seger över »inkräktarna» i ishockeyns kejsardöme kunna föra världsmästerskapstrofén tillbaka till hemlandet — det var helt enkelt ett livs största ögonblick.

Rysen Sologubov och svensken Lasse Björn stod på vardera sidan om honom och sträckte fram sina starka nävar till gratulation. Tre granna idrottsgrabbar från världens tre främsta ishockeynationer: 1) Kanada, 2) Sovjet, 3) Sverige.

I de minuterna kände man att man under 10 dagar upplevt ett stort stycke idrottshistoria.

■ Det vore misvisande om detta VM gick till historien som »slagsmålen världsmästerskap».

Visst kom man in på ett sidospår till god sport när kanadensare och svenskar gick bärsärkagång under en slutperiod då det stod 9—1 (!) till Kanada och föreföll så »onödigt» att ta till våld — men felet var helt och hållet de inkompetenta domarnas. Visst fanns det andra korta intermezzon av uppblussande ilska och handgemäng. Visst gavs och togs det i hårda törnar kropp mot kropp. Men det kan inte undvikas i en sport som är världens snabbaste. Där temperament och fantasi är nödvändigt från hjärnans grå celler till skridskons vassa egg. Där det i varje tiondels sekund gäller att på kortast tänkbara tid utträtta mesta möjliga på ynkligt små isyter och i ständig vetskap om annalkande fara i form av tillskyndande motståndare. Där tempot, tacklingarna och de långskaftade klubborna alltid skapar betydande riskmoment. Det hör till skickligheten i spelet att söka undgå dem, gardera sig mot dem eller möta dem med medel som skyddar en själv.

Till detta kom i denna VM-

turnering den olyckliga omständigheten, att man beslutat låta målskillnaden avgöra vid lika slutpoäng. Inget omspel som förr om åren. Ett enda futtigt mål, kanske gjort mot sämsta laget, skulle alltså kunna fälla slutliga utslaget om VM- och EM-titlarna! Det var därför Kanada sprutade in 24—0 på Finland och tog till knytvävarna mot Sverige.

Det allt dominerande slutintrycket från Jordal Amfi var emellertid att man fick uppleva en myckenhet av stor idrott. Ishockey då den är som allra bäst och mest fulländad. Ett världsmästerskap, som sannolikt är det förnämligaste genom tiderna.

■ Vad kanadensarna presterade ifråga om sammansvetsat lagarbete, elegant klubbhantering och en maskingevärsmattande skottlossning mot mål, har aldrig tidigare visats i ett VM. Inte heller vad ryssarna utförde ifråga om virtuos lek med gummitrissan, rörligt anfallsspel och balettlätt skridskoåkning i ett svinlande tempo. Kanske inte heller en så laddad fighting spirit, som den Sverige presterade i mittperioden mot Sovjet och Sovjet i finalinledningen mot Kanada.

Till detta kom enstaka toppupplevelser som Kanadas första period mot Tjeckoslovakien: en enda böljegang av obändig vilja, kraft och skicklighet. Våg efter våg vällde fram och tvingade tjeckerna bokstavligen talat på knä. Endast tjeckernas enorma mod och kamplust höll nere periodsiffrorna till hedersamma 0—1 (Sverige åkte på 0—6 på en liknande »sjögång»)... Sovjets andra period mot USA: den tog andan ur publik och motståndare, inte genom transatlantisk tyngd utan genom slaviskt artisteri, lekfullhet och nästan musikalisk rytm i anfallskomposition och rörelser... Sveriges blixtrande utbrott av vilja och lejonhjärtade försök mot Sovjet den minnesrika kväll då Jordal Amfis högtalare fick tusenden av tillresta svenskar saliga av lycka genom rapporterna om Jernbergs femmilsguld, handbollslagets VM-triumf och mitt framför ögonen Tre Kronors silverkamp — sedan tyvärr ett dovt antiklimax genom ett avgörande »nästan självmål»... och naturligtvis den fantastiska finalen, en oöverträffad thriller inom all världens sport.

Det är detta man mest kommer att minnas av VM 1958. Inte slagsmålen.

■ Men naturligtvis är ishockey fortfarande i mycket en labil sport, trots att den nästa år håller sina 25:e världsmästerskap. Det fick man fullt klart för sig i Oslo. Brytningarna i spelstil, regeltolkning och uppfattning om spelets anda och mening var stora och påtagliga. När man talar om världsisshockey i dag är det egentligen *tre olika spel!* Strängt taget fyra, om man också vill ta med den amerikansk-kanadensiska proffsisshockeyn, som är ett spel för sig. Under sådana förhållanden är det inte att förundra sig över om det blir ett eller annat misslyckande.

Oslo-VM kartlade med all önskvärd tydlighet de tre ishockeyspelen:

1) *Det kanadensiska*, som tillåter praktiskt taget hur hårda kroppstacklingar som helst.

2) *Det ryska*, som gjort klubban och pucken till huvudsaker, inte den välmadrasserade kroppen. (Försöken att spela kanadensiskt misslyckades — i finalen hade ryssarna återgått helt till sin egen spelstil.)

3) *Det svenska*, en slags mindre lyckad, kraftödande kompromiss med litet av var sort.

■ För ishockeyns utveckling vore det säkerligen lyckligast om den ryska modellen kunde bli »auktorerad», men chanserna härtill är förmodligen minimala. Kanadensarna gör med traditionens rätt anspråk på att det är de, som spelar den rätta ishockeyn. »Det var vi som uppfann ishockeyn», säger de förtrytsamt så snart saken kommer på tal. Men det borde ju rätteligen inte vara ett hållbart argument. Allting utvecklas. Har man nu under årens lopp nått fram till någonting bättre, skall ju inte det behöva diskvalificeras bara därför att det gick till på ett annat sätt i spelets barn-dom.

Den ryska formen är humaniserad i ishockey — den kanadensiska brutaliserad.

Står båda parter på sig, måste yttersta konsekvensen i en framtid bli två olika världsmästerskap, ett för vardera spelet.

■ Att Sverige måste välja den ryska stilen, är ställt utom allt tvivel. Vårt psyke och vår medfödda långsamhet i tanke och handling gör det inte möjligt för oss att anpassa oss efter de kanadensiska kraven. Svenska is-

hockeyspelare är sedan årtionden kända som »vikingar». De kan kämpa. Men de har också en intuitiv känsla för att spela spelet.

Det märktes alldeles speciellt i Sveriges två sista matcher. Först mot Sovjet, där andra perioden var bland det bästa som någonsin presterats av ett svenskt ishockeylandslag, och därefter i bronskampen mot Tjeckoslovakien sedan vi litet tursamt fått extra vind i seglen. »Tre Kronor» spelade ut hela den typiskt svenska blandningen av uppoffrande kämpning och glimtande glänsande kombinationer.

■ Hade Sverige i matchen mot Sovjet bara haft en liten gnutta av den tur, som var oss bevägen mot tjeckerna (innan dessa så småningom »säckade ihop»), hade Sverige varit silvermedaljör i detta VM. Egentligen var det bara två olycksaliga centimeter, som skilde oss från andraplatsen — Sovjets fjärde mål, som enligt mångas åsikt aldrig passerade mållinjen, enligt andras hasade just de där två futtiga centimeterna över för att ge ryskt 4—3 i stället för svenskt välförtjänt 3—3.

Sveriges insats var storartad med hänsyn till att »Tre Kronor» den här gången hade en rätt ihålig konstruktion.

Thord Flodquist i målet överträffade snarast förväntningarna och att se Björn som det givna ankaret infriade dem. Men även om Roland Stoltz och Hans Svedberg stundtals spelade över sin förmåga, har Sverige inte ett tillräckligt starkt försvar.

En bra forwardskedja (Sigge Bröms — Tumba-Johansson — »Lill-Stöveln» Öberg), en halvbra (Ronald Pettersson — Nisse Nilsson och formförsämrade Lars-Erik Lundwall) och ganska värdelös tredjelinje räcker inte till pricken över i:et i en lång och svår turnering. Att trots detta ta bronsmedalj är mer än en topp-prestation — det är en bragd. Ett bevis på härlig kamplust och laganda.

Framtiden ter sig trots allt ljus. Även om Tumba-Johansson alltför jämt är vår största ishockeybegåvning, fanns det i VM två ungdomar, som gjorde honom äran stridig om betyget »genomsnittligt bäste VM-svensk»: goalgettern Nisse Nilsson och chanstagaren »Lill-Stöveln» Öberg.

■ Sverige höll med glans sin plats bland världsisshockeyns

INTE BARA SLAGSMÅL!

Det var också tidernas bästa ishockey-VM

«fem stora», men naturligtvis var Kanada störst av dem alla i Oslo. En anhopning av kunande, rutin och kraft förenat till en imponerande koloss på stålrör. En fenomenal målvakt i 20-åringen Roy Edwards, skräckinjagande muskelknutar som backar — kanske med den otrevliga buffeln Ted O'Connor som den bästa. En svärm av fenomenala forwards med elegante Sid Smith, lömske Bus Cagnon, «fisklirets mästare» Charlie Burns, gamle VM-bekantingen, länge Jack McKenzie och allt vad de nu heter.

Det var tyngden som gav Kanada, och därmed det bästa laget VM-tecknen. Men onekligen var det Sovjet som satte kryddan på det hela. Ryssarna verkade nästan som något slags rymdmänniskor i sin nya, fantasieggande dräkt — komposition i sjögrönt med vita ringar. Och den blixtnabbe lille forwarden Konstantin Luktev blev något av VM-turneringens Sputnik, där han cirklade omkring och skapade oväntade situationer.

Tjeckoslovakien började turneringen som farlig outsider genom den oavgjorda matchen mot Sovjet, och man trodde att de kanske var på väg tillbaka till den världstopp där de självklart hörde hemma på Zabrodskys tid. Luften gick emellertid ur laget och Sverige sköt definitivt deras stor-come-back i sank.

USA, den femte av stornationerna, hade för ovanlighetens skull ett alldeles för snällt lag. Dessutom hade de åtskillig otur, som började med att bästa spelaren (John Mayasich) blev skadad mot Sverige. Därefter blev laget aldrig sig självt mera.

■ En VM-rapsodi som denna skulle vara ofullständig om den inte berörde domarna. Flertalet av dem var under all kritik. Det fanns emellertid två, som löste sin uppgift perfekt: det svenska rättskiparparet Gösta Ahlin—Olle Wiking i VM-finalen. Det ansågs vara en «omöjlig uppgift» att döma Kanada—Sovjet efter allt som hade hänt i förspelet. Men Ahlin—Wiking klarade den med all den kunighet och säkra pondus, som var den rätta medicinen mot hetlevrade kanadensare och segersugna ryssar.

På så sätt blev det en svensk seger i VM-finalen, trots att «Tre Kronor» inte nådde fram till den!

Mera fred än krig: Lasse Björn gratulerar kanadicken Sid Smith till det välförtjänta VM-guldet. Allt groll var glömt... «Den stora kubbningen» var överspelad och alla var vänner.

SVERIGE—NORGE 9—0. Sverige hade åtskilligt besvär med arrangörlandet Norge — i varje fall betydligt mera än vad slutsiffrorna pekar på. Efter första perioden var ställningen nämligen 0—0, då emellertid den ordinarie målvakten Wifladt blev skadad och måste ersättas med reserven Steinbö. Då började de svenska målen rasa in (bilden t. v.), och när ordinarie keepern återkom blev det slutligen Tumba-Johansson förunnat att fastställa slutresultatet 9—0 (t. h.).

SVERIE—FINLAND 5—2. Enklare för Tre Kronor blev det sannerligen inte heller mot Finland — här blev det en om möjligt ännu värre gastkrämning. Finland ledde efter första perioden med 1—0 (det finska försvarssystemet kan lämpligen studeras på bilden nedtill t. v.) och det dröjde till drygt 18 minuter in på andra perioden innan den svenska kvitteringen kom. Och då var finnarna genom utvisning decimerade till 5 man. Nedtill t. h. anfaller. »Stöveln» Öberg.

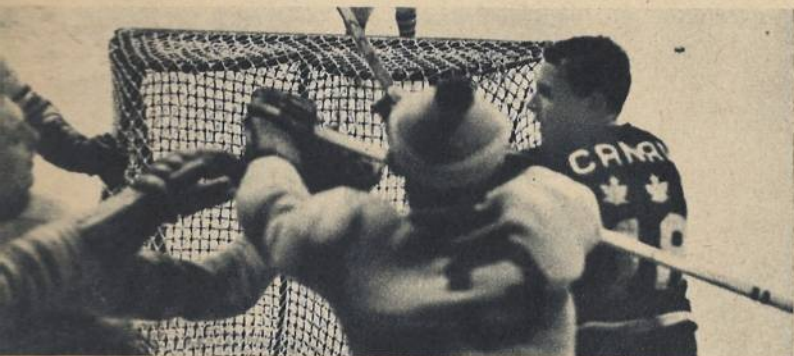
SVERIGE—USA 8—3. Efter de två tämligen billiga inledningsmatcherna mot våra nordiska vänner var det många som trodde på ett bakslag mot USA. Men ingalunda! Tre Kronor växte storlaget och gjorde sin hittills bästa match i VM. Här är det Dubbel-Nisse Nilsson som just tillverkar ett av de åtta målen.

Slagsmålet — ja, man måste tyvärr använda detta vulgära uttryck — började med att kanadicken Jack McKenzie satte in en ganska så perfekt fullträff på den svenske backbjässen Lasse Björn...

Men det skulle kanadicken inte ha gjort, ty till Lasses undsättning strömmade ett sådant antal av Tre Kronor — med backen Roland Stoltz i spetsen — att det åtminstone blev »jämnt spel».

■ VM-matchen i ishockey mellan Sverige och Kanada — som f. ö. kanadickerna vann med inte mindre än 10—2 — slutade i någonting, som i mycket hög grad påminde om en jätteskandal. Samtliga spelare — utom den kanadensiske målvakten — invecklade sig nämligen i ett allmänt s. k. råkrur, som praktiskt taget pågick utan avbrott i en halvtimme. 10 minuter av den effektiva speltiden återstod då, och under denna tid visade domarna sammanlagt ut 19 spelare. Nytt VM-rekord utan tvekan — men knappast något glansfullt sådant.

Kanadickerna startade mat-

chen i rena rama utklassningsstilen och ledde efter första perioden med hela 6—0. Efter den lektionen började emellertid Tre Kronor att skärpa sig och sätta hårt mot hårt, och det resulterade tyvärr i att knytnävarna med dunder och brak åkte fram på bägge sidor. Domarna — en tysk och en ryss — behärskade inte heller på något sätt den uppstådda situationen, och i sista perioden urartade som sagt det hela. Nederlaget blev mycket svidande för de blågula färgerna, men alla var överens om att nederlaget blev oändligt mycket större för — den internationella ishockeysporten.

Hur som helst: Kalabaliken på Jordal Amfi ställde plötsligt sin historiska föregångare i Bender åtskilligt i skuggan. Klubbor korsades, smällar gavs och togs (t. h.) och snacket gick i vågor (nedan).

DEN STORA

KUBBNINGEN

SVERIGE—POLEN 12—2. Det var inte någon av sina bästa matcher Tre Kronor presterade mot polackerna, men målen rullade in med jämna mellanrum. Här har Tumba gjort det nionde och i skottögonblicket gått på öronen (t. v.). Lill-Stöveln signalerar fullträffen.

DETTA VAR VM...

■ Norsk ishockey befinner sig visserligen alltså på det primitiva stadiet, men får man döma efter detta VM-arrangemang skall det inte dröja länge förrän den är i topp bland världens främsta nationer. Det var ett perfekt arrangerat världsmästerskap — men ändå inte så perfekt att det förlorade sig i en monoton fulländning. Där fanns också mycket av improvisation och gemytlighet.

Vad är då ett ishockey-VM i Oslo, frånsett de hårda dusterna på isen?

Det är själva arenan Jordal Amfi, fascinerande i sin mjuka formation. De mörka publikklädda läktarväggarna störtar sig brant ner mot den ljusbadande isrektangeln och dess skådespel i färger och fart. På dagen soldränkt som en sjö på fjället — på kvällen med den svarta natthimlen, gnistrande stjärnor och lysande måne spänd

som en väldig baldakin. Kanske är det denna skönhetsyn som kommer norrmännen att tveka om de skall acceptera Sonja Henies erbjudna donation på 3 miljoner kronor till ett tak över Jordal.

Det är »Per Spelman han hade en enasta ko», signaturmelodin som får flertalet åskådare att andäktigt stryka av sig luvan som för en nationalsång.

Det är Kongen i svart krimermössa och paletå i en stol mitt bland pressfolk och inbjudna — i pauserna håller han kylan borta med en kopp buljong med frikadeller, serverad av kända norska piker i skidträkt.

Det är Lasse Björn och Jack McKenzie, som i går slogs på isen, i dag figurerar som slagskämpar på tidningarnas förstasidor och nu på råbråkad engelska tränger sig in i ett oemärkt hörn och får en mugg kaffe tillsammans.

Det är internationella ishockeyförbundets direktorat, som hinner få sig ett glas champagne under västen mellan matcher och kongresser.

Det är Lennart Hyland i årets färggrannaste kepsmössa i aktion i en av raden glasfönsterklädda burar, där ordsmattrande reporters från hela världen lidelsefullt skildrar vad som händer deras landsmän på isen.

Det är pressmän från hela världen, rödbrusigare och hesare för var dag av att dagligen från klockan tio på morgonen till tolv på natten följa matcherna.

Det är kanadensiska supporters i Dunlops gulsvarta pappersmössor — en del för tusentals dollars hitflugna för en snabbtripp eller på permission från de allierade styrkorna i Tyskland för att se »The Dummies» bli världsmästare.

Det är ofta (tyvärr ofta lind-

rigt nyktra) svenskar i tusental, hejledare med hemsyddade gula dukar med tre kronor och ibland så dominerande att man kunde tro man är hemma på Johanneshov.

Ja, det är tio dygns obeskrivligt pussel av färggranna bitar, som formar sig till den paradoxala helhetsbilden av internationell kamratlig träff, penningrullande turistattraktion och ett drama på liv och död.

»Men det är väl också slagsmål, våldsdåd, skandaler...?» undrar läsaren av detta och minns radio- och tidningsrapporterna från Oslo under den laddade VM-veckan.

Svar på den frågan: Ja, visst förekom det att man slogs, visst fanns det otrevliga intermezzon och visst kunde det förekomma skandalösa domslut, men de där svarta bitarna var ändå ganska få i det stora VM-pusslet.

T. N.

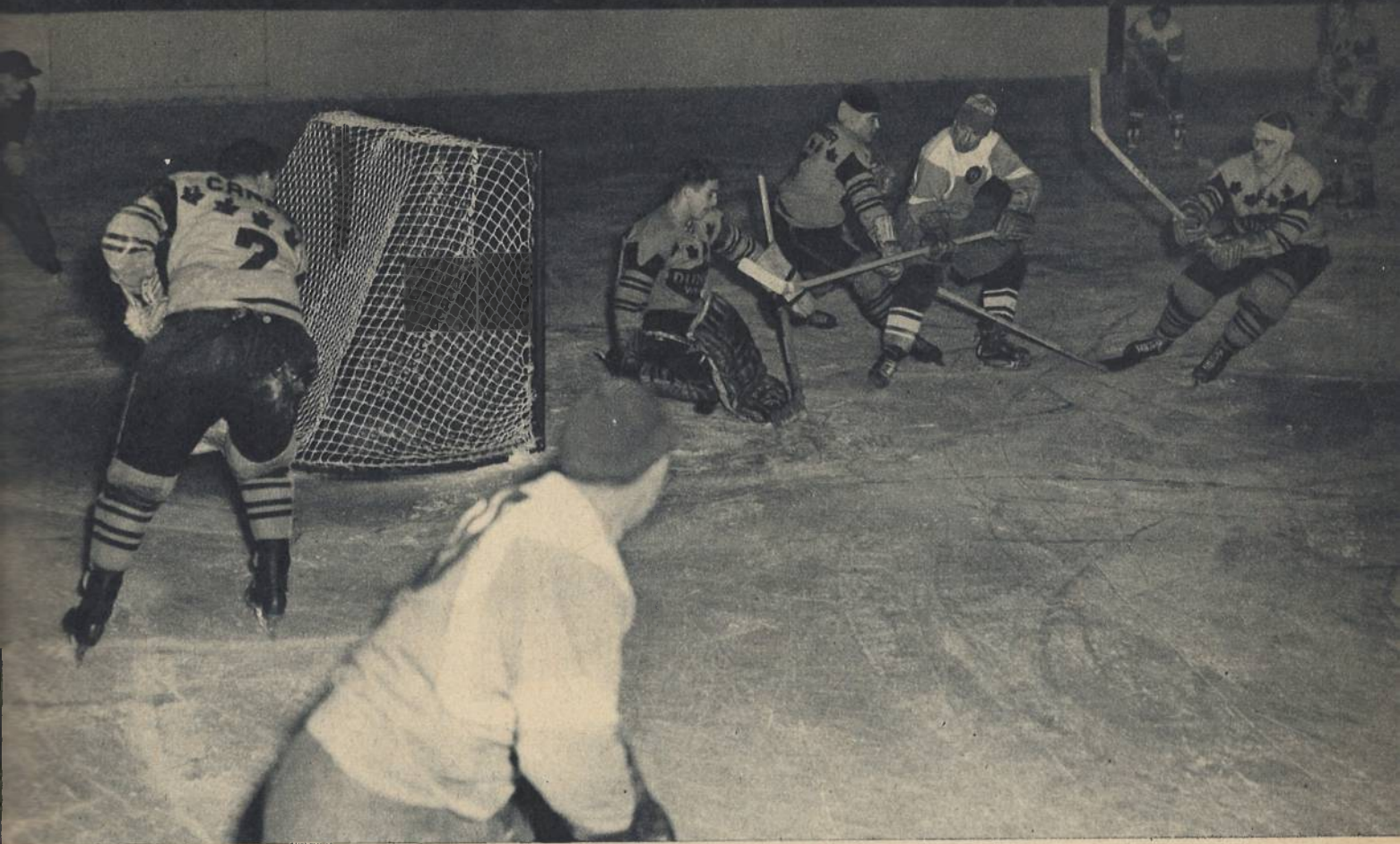
SVERIGE—SOVJET 3—4. Mot Sovjet gjorde Tre Kronor en inspirerad match och var bara en härsman från att lura ryssarna på silvermedaljerna. Speciellt Tumba blommade upp och försågs med närgången bevakning (ovan). T. v. Sveriges första mål: Bröms rakar in pucken på passning från Tumba. Nedan: mål nr 2. Lill-Stöveln (t. h.) överlistar Erkin ur minimal vinkel efter ett av matchens smartaste anfall. Bröms (t. v.) och Tumba (bakom) är med. Men Sovjet räddade sitt skinn.

SVERIGE—TJECKOSLOVAKIEN 7—1. En typisk situation från senare delen av Sveriges 7—1-match mot tjeckerna. Ronald Petters (i luva) och Nisse Nilsson väntar på passning från Lars-Erik Lundvall. En tjeckback försöker förgäves nå pucken. Nedan: Saken klar. Nisse Nilsson höjer klubban till segrandecken sedan Ronald Pettersson (osynlig på bilden) snitsat in 6—1 för Sverige. T. h. Lundv

KANADA—SOVJET 4—2. Kanada var många gånger mycket illa ute i finalen mot Sovjet. Här var veteranen Krylov på vippen att peta in 2—0 för Sovjet sedan han smitit mellan kanadabackarna. Men Edwards räddade. Annars vet man inte hur det gått för Kanada. Men så kom den tunga slutspurten och säkerställde en seger som var hotad åtskilliga gånger under den mycket dramatiska fighten.

**VM-ishockeyn
match för match.**

	Kanada	Sovjet	Sverige	Tjeckoslovakien	USA	Finland	Norge	Polen
Kanada	2-4	4-2	10-2	6-0	12-1	24-0	12-0	14-1
Sovjet	2-10	3-4	4-3	4-4	4-1	10-0	10-2	10-1
Sverige	3-4	3-4	×	7-1	8-3	5-2	9-0	12-2
Tjeckoslovakien	1-12	4-4	1-7	×	2-2	5-1	2-0	7-1
USA	1-12	1-4	3-8	2-2	×	4-2	6-1	12-4
Finland	0-24	0-10	2-5	1-5	2-4	×	2-1	2-2
Norge	0-12	2-10	0-9	0-2	1-6	1-2	×	8-3
Polen	1-14	1-10	2-12	1-7	4-12	2-2	3-8	×

SLUTTABELLEN:

	Kanada	Sovjet	Sverige	Tjeckoslovakien	USA	Finland	Norge	Polen
Kanada	7	7	7	7	7	7	7	7
Sovjet	7	5	5	5	5	5	5	5
Sverige	7	5	0	2	2	2	2	2
Tjeckoslovakien	7	3	2	2	2	2	2	2
USA	7	3	1	3	3	3	3	3
Finland	7	1	1	1	1	1	1	1
Norge	7	1	0	6	6	6	6	6
Polen	7	0	1	6	6	6	6	6

Ett stort ögonblick: Kana-
dickerna har lyckats vända
på VM-steken och slå
ryssarna med 4-2 i fina-
len. Kaptenen Sinden kan
ömt krama sin segertrofé,
medan hans ryske kollega
Sologubov får nöja sig
med en slick om mun.